

Ontspoord

Colofon

ISBN: 978 94 6365 294 0

1e druk 2020

© 2020, Sjoerd Punter

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

Telefoon: 058 - 289 48 57

Vormgeving omslag en binnenwerk: Evelien Veenstra

Foto auteur: Koert Broersma

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Ontspoord

Sjoerd Punter

Dit verhaal is fictie, maar het kan overal gebeuren.

De man die ze later een lone wolf zouden noemen, sidderde als een schoothondje. Op nog geen twee meter afstand zat een monsterlijk beest hem kwijlend aan te staren. Oren plat, tong uit de bek, vijftig kilo dreiging. Vluchten was onmogelijk, dat was nu wel duidelijk, een paar seconden nog ... Op dat moment verscheen aan de overkant van het grasveld het baasje van het beest. Hij commandeerde: "Af, Nero." De hond gehoorzaamde onmiddellijk en draafde braaf terug. Hij keek nog wel een keer om, natuurlijk teleurgesteld. Hij had graag een hap genomen, het krakende bot in zijn bek gevoeld. Het baasje maakte een verontschuldiging gebaar. "Hij doet niets," beweerde hij, en ging er vervolgens snel vandoor.

De man moest op adem komen. Hij rook zijn angstzweet. Bijna had hij in zijn broek gepiest. *Hij doet niets. Dat zeggen ze altijd. Hij doet niets, maar hij hapt wel in mijn been ...* Maak dat de kat maar wijs, dacht hij.

Het was zeker geen goed begin. Natuurlijk was dit niet wat in de planning stond. Het zieke stemmetje in zijn hoofd dook weer op en krijste, scherp als een cirkelzaag: FOUT, FOUT, FOUT. Hij drukte zijn handen tegen zijn oren, maar hij wist dat het niet zou helpen. Ook de hoofdpijn was terug, meedogenloos als altijd.

Schichtig om zich heen kijkend liep hij terug naar zijn bestelwagentje, dat verderop geparkeerd stond. Hij ging in de auto zitten, wachtte een kwartier en stapte toen weer uit. Hij liep naar de plek waar hij de twee pakketjes had gedeponeed die niet hadden gedaan wat ze moesten doen. Daardoor was zijn eerste actie grandioos mislukt. Een grote tegenvaller na maandenlange voorbereiding. Zijn missie liet immers geen fouten toe, hij moest feilloos zijn. Hij had zijn woede lang verborgen weten te houden. Kon echt niet toestaan dat de binnenbrand zou veranderen in een hoog opblaiend vuur.

Kalm en vastberaden, zo wilde hij toeslaan. Maar zou dat lukken?

De fascinatie voor de materie was lang geleden begonnen met een scheikundedoos, een verjaardagscadeau van zijn vader. Hij was trots op zijn enige zoon, een stille jongen die niet opviel. Het liefst zat hij op zolder achter de sterrenkijker die hij voor zijn achtste verjaardag had gekregen. “Die wordt later professor,” luidde de voorspelling. Niet veel later overleed vader op tragische wijze. Daardoor kwam het. De jongen ging het experimentele pad op, in de ban van de grote boem. Het duurde niet lang voordat hij, min of meer per ongeluk zware schade toebracht aan een fietsenschuurtje met spullen die hij in puntzakjes bij de drogist had gekocht. De deur van het schuurtje werd meters ver geblazen en van het dak was ook maar weinig over. Eerst was er de schrik over de omvang van de verwoesting. Maar daarna kwam als een onverwacht geschenk een gevoel van superioriteit opzetten. Hij hunkerde naar de dag dat de paukenslag van zijn orkest zou weerklinken tot aan de rand van het heelal. Megamega, meeneer.

Een dag later kolkte het nog steeds in zijn hoofd. Het mislukken van de eerste test was een grote klap. Voor de zoveelste keer ging hij de details na. Wat was er precies misgegaan? Het had zo makkelijk geleken. Een fluitje van een cent. Hij had gewacht tot overal het licht uit was en er ook geen verkeer meer langsreed. In deze buurt moesten de mensen immers vroeg op, slaven van de wekker naast hun bed. Zonder zich te haasten had hij de twee pakketjes op de juiste plaats gelegd. Voorzichtig, alsof het couveusekindjes waren. Hij wist zeker dat de samenstelling van de stoffen oké was. Het probleem was de ontsteking. Het moest op afstand gebeuren en gecontroleerd worden op het juiste moment, maar op de een of andere manier was dat niet gelukt.

Was hij een terrorist? Natuurlijk niet, vond hij. Zijn aanslagen waren reddingsacties, de enige mogelijkheid die voor hem was overgebleven om de mensen te waarschuwen voor het grote gevaar. Hij zag het als een daad van liefde. Helemaal gratis.

Voor zijn eerste actie had hij een hoogspanningsmast uitgekozen die dwars door een woonwijk in het noorden van de stad liep. Pal onder de kabels met een spanning van 380.000 volt, was een voetbalveldje voor de jeugd aangelegd. Alsof de waarschuwingen over het gevaar van sterke magnetische velden er niet toe deden. Gevaren zoals leukemie bij kinderen en meer gevallen van alzheimer bij ouderen. Natuurlijk werden die gevaren ontkend door de autoriteiten, maar hij wist wel beter. Het draaide niet om de mensen, maar zoals altijd om het kostenplaatje. Het verplaatsen van de hoogspanningsmasten naar onbebouwd terrein buiten de stad zou veel geld kosten, geld dat de gemeente liever ergens anders aan uitgaf. Dus hingen de kabels op zo'n tien meter van de gevels van de huizen, op sommige plaatsen zelfs nog dichterbij. Zo brutaal! Hij kon het niet langer aanzien. Hij moest wel in actie komen. Het was oorlog in zijn hoofd, ook

al kon je daar niets van zien. Hij hield het goed verborgen, maar intussen stroomden er kwade sappen door zijn bloed.

Het mislukken van zijn eerste actie had hem duidelijk gemaakt dat hij het niet in z'n eentje kon opnemen tegen de krachten die hem omringden. Hij had toch wat hulp nodig. Uiteraard kwamen daar maar weinig mensen voor in aanmerking. Hij had er lang over nagedacht wie hij moest vragen. Eigenlijk was er maar een die hij volledig durfde te vertrouwen, een oude vriend die zich had teruggetrokken op het platteland van Hongarije vanwege een relatieprobleem met de belastingdienst.

De vriend heette Franklin Heineman. Hij had de kruin van een bejaarde monnik, met alleen een smalle streep haar in de vorm van een hoefijzer boven z'n oren. Godsdienstig was hij niet. Hij geloofde vooral in zichzelf. Tien jaar geleden had Franklin een bedrijf opgericht dat actief was in de amusementsindustrie. Het succes was snel gekomen. Honderd man in vaste dienst, daarnaast een hoop freelancers aan het werk. Echte business. Ze organiseerden overall in Europa grote concerten en zorgden ook voor de apparatuur en de technische ondersteuning. Een half jaar geleden was *Stage Friend*, zoals de onderneming heette, op papier van eigenaar veranderd. Het bedrijf stond nu op naam van zijn vrouw. Natuurlijk was zijn vrouw op papier niet zijn vrouw en was het bedrijf officieel gevestigd in een stad met een bijzonder aangenaam fiscaal klimaat, minstens dertig graden boven nul.

Er was weinig dat Franklin niet met een snelle babbel en via slinkse zijwegen voor elkaar kon krijgen. Hij was de reïncarnatie van Harry Houdini. Franklin schudde net als de geniale goochelaar de ene na de andere truc uit zijn mouw. Daarbij had hij steeds een warme glimlach paraat en een verdwijntruc achter de hand. Maar hij had ook een andere kant: hij was zo iemand die besluit om in z'n eentje de leegte van de Sahara te doorkruisen om op die manier verlost te worden van het zand in zijn hoofd. Natuurlijk was het gelukt. Hij was doorgereden naar het noorden van Mali om er een paar muziekvrienden te ontmoeten: Ag Alhabib van de band *Tinariwen* en Ousmane Ag Mossa van *Tamikrest*. Touareg-broeders uit de woestijn. Wat volgde was een

lange avond vol muziek en weinig woorden, *playing the desert blues*.

Een kort telefoongesprek was voldoende om Franklin over de streep te trekken.

“Je moet me helpen.”

“Hoeveel?”

“Geen geld, Franklin. Gewoon wat hulp.”

“Ga door.”

“Het gaat om een actie.”

“Toch geen demonstratie hè, dat is net zoiets als een kwartje in een jukebox gooien en denken dat jij de zanger bent.”

“Heel grappig, Franklin. Het is een actie tegen de overheid en de macht van het geld. Meer kan ik er niet over zeggen.”

Franklin had gegrinnikt. “Kom maar gauw, ventje. Dan gaan we de wereld verbeteren.”

Hij had meteen een vlucht geboekt naar Boedapest. De belangstelling voor een bezoek aan Hongarije was niet erg groot. Hooguit dertig passagiers aan boord, vakantiegangers, die na de landing op Boedapest Airport applaudisseerden alsof ze aan de dood waren ontsnapt. Gelukkig wisten ze niet wie hij was, een man met een heel gevaarlijk plan.

Franklin wachtte hem op bij de uitgang van het vliegveld in Boedapest en nam hem in een hartelijke houdgreep.

“Jo napot,” zei Franklin.

“Huh?”

“Hogy vagy,” ging Franklin met een brede grijns verder.

“Dat is zeker Hongaars?”

“Klopt. Zal ik het even voor je vertalen? Ik zei goeiedag en informeerde hoe het met jou gaat. Klinkt goed hè, dat Hongaars.”

De man zweeg. Hij hield niet van talen die hij niet kon verstaan. Het versterkte alleen maar het ellendige gevoel van buitengesloten te worden.

Franklin was minstens twintig kilo aangekomen, hij leek wel de Hongaarse versie van het bandenmannetje.

“Goed leven zeker.”

“Ik heb een vrouw die kan toveren in de keuken. Ze behandelt me als een gans die vetgemest moet worden.” Franklin grinnikte. “De dierenbescherming zal het er wel niet mee eens zijn, maar ik voel me beestachtig goed.”

“Iedere dag goulash?”

“Moet er niet aan denken. Die rotzooi eten we niet. Dat laten we over aan de toeristen.”

Ze reden de snelweg op, richting het zuiden. Terwijl het landschap voorbijgleed als een eindeloze serie ansichtkaarten, vertelde Franklin over zijn nieuwe liefde: Gina, een Sinti-zigeunerin. Hij liet een foto zien. Ze was een prachtige vrouw met vlammeende ogen en ontembaar haar. Hij zag liefde glanzen in de ogen van zijn vriend en voelde een steek van afgunst. Hij was al heel lang alleen. Ongeveer zijn hele leven. Hij sloeg aan het tobben. Was het eigenlijk wel oké dat hij zijn vriend bij dit gevaarlijke project ging betrekken? Wat hij ging doen, zou immers het hele land in rep en roer brengen. Liters olie op het vuur, daar zouden de wakkere ochtendbladen wel voor zorgen. Daarna zou de jacht worden geopend. Fel. Genadeloos. Hij zou nummer één op de nationale opsporingslijst worden. Zodoende zou ook Franklin in beeld kunnen komen. Natuurlijk wilde hij dat niet. Misschien moest hij zijn vriend er toch maar niet bij betrekken ...

Franklin remde af en stopte bij een restaurant met witgepleisterde muren en een rieten dak. “We hebben dorst,” zei hij. Dat klopte. Franklin was altijd een man geweest met een onbedwingbare behoefte aan een goed gevuld glas. Blijkbaar was hij nu overgestapt op bronwater. Dat was wel even wennen. De verwarring werd nog groter toen Franklin vertelde dat hij tegenwoordig eigenaar was van een grote wijngaard, 150 hectare blauwe en witte druiven.

“Jij dronk toch altijd wodka-martini?” vroeg de man verbaasd. Wat hij nu zag, was wel heel onverwacht.

Franklin legde uit dat de wijngaard iets was om zijn vrouw bezig te houden, zelf vond hij dat druivendrab niet om te zuipen. Dorst bestreed hij nog steeds op dezelfde manier als James Bond, *shaken not stirred*, maar dat deed hij niet als hij moest

rijden. “Kan niet in Hongarije. Eén glas is al te veel. De politie is hier erg streng,” zei Franklin en nam plichtmatig nog een slok water. “Je begrijpt natuurlijk wel dat ik als buitenlander met wat probleempjes extra voorzichtig moet zijn.” Hij keek zijn vriend diep in de ogen. “Je gaat mij toch geen problemen bezorgen?” Daarmee lag het probleem hapklaar op tafel.

Er kwam geen antwoord. “Wat verwacht je eigenlijk van mij?” ging Franklin verder, nog steeds met die diepgravende blik. “Natuurlijk wil ik je helpen, een goede vriend help ik altijd, maar ik wil niet uitgeleverd worden aan die hyena’s van de belastingdienst. Kan ik echt niet gebruiken. Wat ben je eigenlijk van plan?”

De man zocht naar woorden, maar kon ze niet vinden. Hij begon zich af te vragen of de reis naar Hongarije misschien zinloos was geweest. Hij zei: “Uh.”

Franklin keek hem peinzend aan. Het duurde even voordat hij reageerde. Blijkbaar was het een moeilijke beslissing. “Nou ja, ik hoef het ook niet te weten,” zei hij ten slotte en haalde zijn schouders op. “Het lijkt me voor iedereen beter dat ik jou in contact breng met Django en Balazs, twee neven van Gina. Handige jongens. Die kunnen jou vast helpen. Gaat natuurlijk wel wat kosten.”

De man feliciteerde zichzelf met het inlevingsvermogen van zijn vriend. “Prima idee,” zei hij. De kosten speelden geen rol. Hij had jaren gespaard om het project uit te kunnen voeren. Aan geld geen gebrek.

De reis ging verder over kronkelige weggetjes, die hen door allerlei slaperige dorpjes voerden. De VVV zou ze ongetwijfeld pittoresk noemen, maar dan moest je wel voor lief nemen dat de bestrating veel weg had van een maanlandschap, en je moest het ook niet erg vinden om achter een boerenkar aan te hobbelen die uit principe niet opzij zou gaan voor patserig statusblik van anderhalve ton. No way. Vrouwen met hoofddoeken bewerkten met kromme rug het land. Geen man te zien. Wel koeien, met hoorns van minstens een meter lang. Ze zagen er niet zo onschuldig uit als de lome grazers in Nederland.

Na ongeveer een uur rijden kwamen ze aan bij een zandpad met bos aan beide kanten. Takken zwiepten tegen de ruiten toen

ze het pad opreden. De vering van de auto had het zwaar te verduren, want het pad leek een miniatuuruitvoering van de Zwitserse Alpen. Ze schrokken toen opeens een hert uit het struikgewas tevoorschijn kwam en op zijn dunne pootjes het pad over flitste. “Het tarzangevoel slaat toe,” lachte Franklin en gaf een roffel op zijn borst.

Op een grasveld, aangenaam gesitueerd naast een helderblauw beekje, stonden een paar mobile homes, geflankeerd door auto's uit het hogere prijssegment. Op elke mobile home zat een satellietschotel. Er was zojuist een lam geslacht, dat nog hing na te druppelen op een ladder. Kakelend liepen andere potentiële hapjes rond.

Twee gypsy's met dansende vingers waren op plastic campingstoeltjes bezig op hun gitaar.

“Dit zijn Django en Balazs,” zei Franklin.

De mannen speelden nog even door, en legden toen de gitaren voorzichtig in het gras. Franklin had de broers onderweg al ingelicht, zodat ze wisten wat er stond te gebeuren. Django stond glimlachend op. Hij begroette hen in Duits van eigen makelij. Balazs voegde er stotterend een onverstaanbare groet aan toe. De broers leken geen broers. Django was het prototype van een man van de wereld, perfect gekleed, een gouden tand glinsterend in z'n mond, daarboven een snor als een potloodstreep en dat alles bekroond met een snel hoedje. Levensgevaarlijk voor mooie vrouwen. Balazs was een heel ander verhaal. Hij was zo'n onhandige stumper met een afzakkende broek plus een T-shirt dat een paar maatjes te klein was en een onaangename inkijk bood in een bleke bilspleet. Hij zou geen enkele kans bij de dames maken, was waarschijnlijk een gevaarlijke man. Hij bestudeerde de grassprietjes bij zijn voeten alsof hij ze voor het eerst zag.

Natuurlijk moesten ze eten, veel eten. De vriendin van Django had gekookt. Ze zag er smakelijk uit, net als alles wat er op tafel stond uitgesteld: creaties van fazant en wildzwijn, aangevuld met diverse groenten, salades en gevulde eieren. Genoeg voor een bataljon hongerige soldaten. De man durfde de vriendin nauwelijks aan te kijken, bang om te verdwalen in een decolleté dat bijzonder gul was. Daarna ging het weer los, de gitaren huilden. Hij vroeg

zich af hoelang dit nog ging duren. Zigeunermuziek was uiteraard oké, maar niet nu. De zaken gingen voor. Franklin zag zijn ongeduldige blik en greep in. “Jullie moeten praten,” zei hij tegen Django. De gypsy legde de gitaar voorzichtig terzijde, stond op en wenkte hem. “Spazieren,” zei hij. En dat gingen ze dus maar doen.

Het hoge woord moest er nu uit. Hij liep te piekeren over de vraag hoe hij dat moest aanpakken. Django sloeg een arm om hem heen. “Gute Freund, wat kan ik voor je betekenen? Ben je soms op zoek naar een prinses in je bed en een meesteres in de keuken?”

Hij schudde zijn hoofd. Een vrouw hoefde hij niet. Geen denken aan. Te makkelijk. Hij was alleen op de wereld, en dat moest zo blijven. Voorlopig zeker. Hij zei: “Ik heb wat spullen nodig. Franklin zegt dat jij wel iets kunt regelen.”

“Ik kan veel regelen,” zei Django. “Maar geen drugs, amigo. Absoluut geen drugs. Ze moeten die dealers allemaal doodschieten. Niet nadenken, gewoon een kogel door hun kop. Je denkt nu natuurlijk: die man is gek.”

Er kwam geen antwoord.

“Ik heb een goede reden om dit te zeggen,” ging Django verder. Er verscheen een uitdrukking van diepe smart op zijn gezicht. “Mijn beste vriend Jimmy is kapotgegaan aan die troep. Ook een gypsy. Hij was de nieuwe Django Reinhardt. Op zijn achttiende stond hij in New York in de Carnegie Hall. Ken je die zaal? Een topzaal, man. Hij speelde met George Benson en andere topgasten. Hij had een vet platencontract. Het geld stroomde binnen. Maar toen kwam de heroïne. En waar kwam hij terecht? In een gekkenhuis, amigo. Total loss.”

De man dacht: eigen schuld, dikke bult. Maar dat zei hij niet. Hij zei: “De besten gaan het eerst, Django. Ik wil helemaal geen drugs. Die rotzooi kun je bij ons op elke straathoek kopen.”

“Oké. Je bedoelt dus spullen die je niet bij jullie op elke straathoek kunt kopen?”

“Klopt.”

“Je bent geen terrorist?”

“Nee, ik ben een pacifist. Ik ga een grote show organiseren. Met vuurwerk.”

“Wat is een pacifist?” vroeg Django.

“Iemand die met niemand ruzie zoekt,” zei hij luchtig. “Ik wil de mensen helpen.” Hij legde uit waar hij naar op zoek was. Django keek ervan op. Dit had hij niet achter die schuchtere gadjo gezocht. Hij vond hem niet onsympathiek, maar de man zou toch flink moeten bloeden. Eersteklas service is niet goedkoop. De spullen waren geen probleem. Hij kon er makkelijk aankomen.

Een week later leverde een vluchtige verschijning namens Django de spullen af. Twintig zilvergrijze potloden die geen potloden waren en een schoenendoos met kneedbare inhoud. Hij bracht ook drie jerrycans mee, waar geen benzine in zat maar iets anders.

Eindelijk was het zover. In zijn werkplaats kon de man die ze later een lone wolf zouden noemen beginnen met het zuiveren van duizend kilo kunstmest, die hij de afgelopen maanden in zakken van twintig kilo onopvallend had aangeschaft op diverse plaatsen in Duitsland en België. Hij hoopte minstens 250 kilo eersteklas materiaal over te houden. Genoeg om eerst nog een test te doen en daarna de diverse fases van zijn project uit te voeren.

Dezelfde week arriveerde de man uit L.A.

Dat veranderde alles.

Gino Argus had een sterke aandrang om *Why does it always rain on me* te zingen, maar hij zweeg. Hij zong alleen maar onder de douche. Sinds zijn aankomst in Nederland was het steeds harder gaan waaien met regen die viel als een hemelsbrede waterval. Het was truienweer. Rillen. Kippenvel. De overgang was groot. Het scheelde twintig graden. Voor het vertrek naar het vliegveld om in te checken voor de vlucht naar Amsterdam had hij eerst nog even de spieren gestrekt, rennend langs roerloze palmen, gekoesterd door een mild ochtendzonnetje. De rolschaatsmeisjes in hun spannende broekjes waren uiteraard ook present, net als de nethemdhelden, wijdbeens toerend op Harleys, het grijze borsthaar bloot. Een paar wandelaars herkenden hem. Ze stootten elkaar aan en keken hem na. Sinds een paar maanden was Argus te zien in een nieuwe serie op de kabel. Hij maakte daarin korte metten met medemensen die volgens de tekstschrijvers niet deugden.

Argus was een *master of martial arts*, vierde dan taekwondo, vijfde dan karate. Een echte sensei. Hij was niet zo'n testosteronbeest dat deelneemt aan vechtsportgala's, het ging hem om de zuiverheid van de sport. Hij zag contemplatie en concentratie waar anderen agressie en opwinding voelden. Zijn beleving van de sport was bijna religieus. Hij leefde al tien jaar als een monnik (nou ja, bijna) en sliep iedere nacht alleen. Daarnaast was hij eigenaar van een stuk of twintig sportscholen aan de westkust en een florerende groothandel in sportspullen.

Agressie speelde geen grote rol in zijn leven. Argus ging liever een straatje om als er moeilijkheden dreigden. Dat hoefde niet vaak. Zijn zelfverzekerde uitstraling, gecombineerd met een indrukwekkend postuur, was doorgaans afdoende, maar soms was er toch iemand die lichte bijsturing nodig had. Dat gebeurde dan met een behoedzaam uitgevoerde *nooleo chagi* of een niet

al te harde *low kick*. En daar ging dan de tegenstander, languit op de grond, helaas in een ietwat verwrongen houding. Argus placht het slachtoffer dan weer overeind te helpen, onder het uitspreken van de bemoedigende woorden: “Hoofdpijn gaat vanzelf weer over. Duurt vast niet langer dan twee weken!”

Maar als het moest, als het echt moest, was hij levensgevaarlijk.

De aankomst op Schiphol had geen problemen met de douane opgeleverd. Argus had nog steeds een Nederlands paspoort, dus kon hij gewoon doorlopen zonder verdere controle. Vervoer was snel geregeld, bestemming Amsterdam. Het leek alsof ze in een duikboot onderweg waren, zo hard regende het. De chauffeur probeerde een gesprek aan te knopen over de prestaties van zijn favoriete voetbalclub, maar Argus reageerde niet. Hij keek naar buiten alsof hij niets hoorde. Voetbal interesseerde hem niet. Slap gedoe. Die lui lagen bijna de hele dag op de bank filmpjes van zichzelf te bekijken.

Ze reden de stad binnen en bereikten via de tramrails het centrum. Er leek weinig veranderd. Nog steeds waren hordes bult-rughippies op wereldreis langs de Amsterdamse coffeeshops. Ook het draaiorgel voor het centraal station, bediend door een treurig kijkende man met een bochel, ontbrak niet. Hij maakte niet de indruk dat hij genoot van de muziek. Hetzelfde gold voor de man die met grote inzet rammelde met een koperen centenbakje en daarbij een volume creëerde dat de muziek bijna overstemde.

Argus besloot dat hij genoeg had gezien. Te veel mensen in te smalle straten. Hij liep het station binnen en nam de trein naar Brabant, naar de stad waar hij was geboren, naar school was gegaan en vervolgens had gewerkt als inspecteur bij het gemeentelijke politiekorps. Argus had gemengde gevoelens over het bezoek. Teruggaan betekende dat hij onvermijdelijk zou worden geconfronteerd met de man die hij niet meer wilde zijn. Maar het kon niet anders. Het was geen heimwee maar wroeging waardoor hij terugkeerde naar het volgebouwde weiland dat ze Nederland noemen. Tien jaar geleden was hij ervandoor gegaan, op de vlucht voor een verslaving aan coke, een beetje als de man

die zegt dat hij een pakje sigaretten gaat kopen en vervolgens spoorloos is. Niet erg eervol. Hij had mensen pijn gedaan, mensen die dicht bij hem stonden. Zijn ouders, zijn vriendin. Hij had ze verwaarloosd, jaren niets van zich laten horen, geobsedeerd als hij was door de zware training van *body & soul*. Hij had dat zichzelf opgelegd omdat het niet anders kon, maar nu was hij op een punt in zijn leven gekomen dat het begon te knagen. Haarscheurtjes in het afsluitdeksel van de put met ongewenste emoties. De behoefte om hier iets aan te doen was de laatste maanden steeds sterker geworden. Daarom was hij hier.

Om bij zijn terugkeer in de juiste sfeer te komen, had Argus op het station een Nederlandse krant aangeschaft. Op de voorpagina stond een bericht dat hem verraste: een politieagent had een schadeclaim van 1500 euro ingediend tegen een crimineel die hij had neergeschoten. De agent had daar een naar gevoel aan overgehouden. Hij baalde zelfs ... Was dit nou de nieuwe manier om het salaris van politiemensen enigszins aan te vullen? Erg royaal was dat immers niet, zo wist Argus uit eigen ervaring. Uit zijn tijd bij de politie herinnerde hij zich overigens niet veel harde actie van de collega's, maar vooral werkbesprekingen, onafzienbaar veel formulieren om in te vullen en computers die tergend langzaam hun werk deden en regelmatig moesten worden gereanimeerd. De meeste collega's hadden nog nooit een schot gelost, en dat was maar goed ook.

Nog een bericht trok de aandacht van Argus: een rechtszaak met als inzet een verdwaalde orka. In een wereld die schudde op zijn grondvesten werd er geprocedeerd over het welzijn van een op de Nederlandse kust gestrande orka, zo'n schobbejak die dol is op schattige zeehondjes en er als ontbijt één verslindt zonder op het gekerm te letten. Het beest had zelfs een onschuldige klinkende naam: Morgan.

Argus vouwde de Telegraaf dicht. Hij had genoeg gelezen. Helaas had hij er zwarte vingers aan overgehouden. Het leek alsof hij z'n vingerafdrukken had moeten afstaan aan de een of andere wantrouwige instantie.

Welkom in Nederland.

De trein stopte in Utrecht. Drukke boel. De mensen drom-

den naar binnen op zoek naar een zitplaats. Veel haast, weinig beschaving. Ellebogenwerk. Een bejaard echtpaar kwam moeizaam lopend als laatste binnen. De oudjes maakten een hulpeloze indruk, verdwaald op het slagveld van de moderne samenleving. Niemand stond voor hen op. Argus zat zich al een tijdje te ergeren aan twee supercoole matties die verderop in de coupé zaten. Afdeling alleen op de wereld. Onderuitgezakt, de benen geparkeerd op de bank tegenover hen en Sennheisers op de oren. Het was een illusie om te denken dat hier verbaal contact mogelijk was. Het irritante duo piekerde er niet over om de benen van de bank te halen, zodat de oudjes ook konden zitten. Niemand die er iets van zei. De vingers van Argus jeukten. Het zou hem uiteraard geen enkele moeite kosten om de supercoole maatjes tot de orde te roepen. Tikkie hier, tikkie daar. Methode Clint Eastwood. *Make my day*. Waarschijnlijk het enige dat zou helpen, maar praktisch gezien onuitvoerbaar. De kids zouden immers veranderen in slachtoffers, en dan werd hij automatisch de verdachte. Hij kende de gebruikelijke gang van zaken in Nederland in dit soort gevallen maar al te goed. Dus stond hij op en zei tegen de bejaarde vrouw: “Gaat u alstublieft hier zitten.”